

شهادت حضرت رقیه سلام الله علیها ۱۴۴۰

داغِ رقیه جان

داغِ رقیه جان، به خدا می‌کُشد مرا
شامِ سیاهِ جور و جفا می‌کُشد مرا
آن ظُهرِ سُرخ، تیره شد از آه آسمان
گودال و تیر و سنگ بلا می‌کُشد مرا
قرآنِ پاره زیرِ سُمِ اسبِ ها فتاد
انگشت و رأس گشته جدا می‌کُشد مرا
آتش گرفت خیمهٔ آلِ عبا، دریغ!
این آتشِ بلا و جفا می‌کُشد مرا
خورشید بر نی آمد و شب تکیه زد به تخت
زنجیرِ دستِ صبر و حیا می‌کُشد مرا
شلاق بود و اشک و عطش، شعله‌های خشم
آن خارها و تاول پا می‌کُشد مرا
افتاد کودکی ز شتر در مسیرِ شام
گُل‌های باغِ خون خدا می‌کُشد مرا
با نامِ داد، خیمه زده بر زمین، ریا
این کاخِ سبزِ روی و ریا می‌کُشد مرا
لب‌های خُشک و زخمی و آن چوب خیزران
این غُرَبتِ خدای وفا می‌کُشد مرا

وصلِ سرِ بُریده و طفل سه ساله ای
در آن خرابه، سوگ و عزا می کُشد مرا
بابا سرت مثالِ سرم سوخت از چه رو؟!
اشکِ سرِ جدا ز قفا می کُشد مرا
جان داد، آه! تا که بزد بوسه بر لبش
داغِ خدای عشق و صفا می کُشد مرا

تمامی اشعار این سایت، متعلق به هیئت شیفتگان حضرت رقیه (سلام الله علیها) شوش دانیال (علیه السلام) می باشد.
به نیت ترویج فرهنگ غنی شیعه ی علوی، کپی برداری با ذکر منبع مجاز می باشد.

Mohseniyeh.com